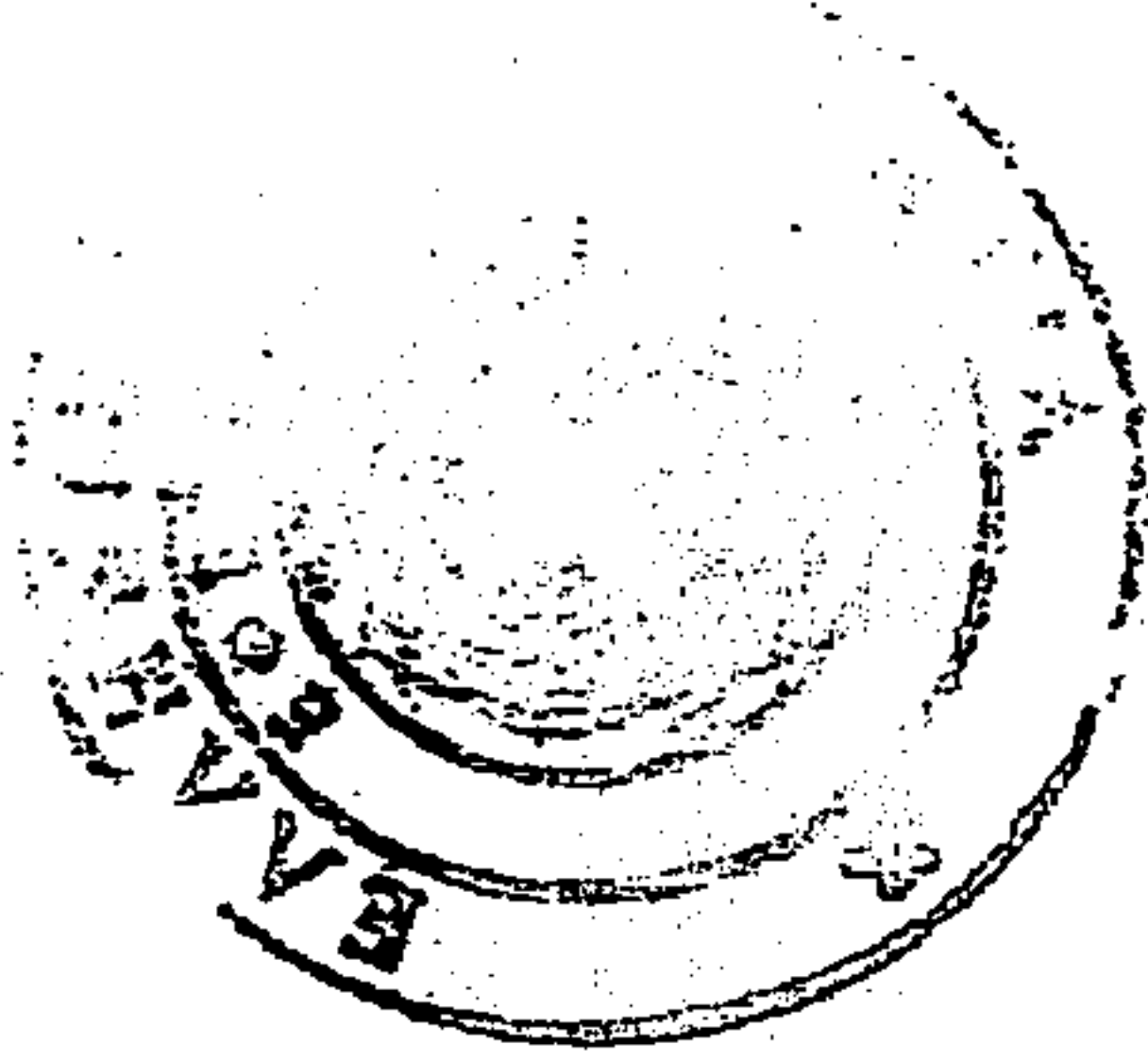

Κ.Γ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 3442/2007
ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ 150

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ιωάννη Σιμόπουλο, Πρόεδρο Εφετών, Θεόδωρο Τζανάκη, Ζαμπέτα Στράτα - Εισηγήτρια, Εφέτες, και από τον Γραμματέα Νικόλαο Καραμπή.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 5 Οκτωβρίου 2006 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ: Λουάν Ρουκάλι του Σαντίκ, Αλβανού υπηκόου, κατοίκου Αθηνών, ο οποίος εκπροσωπήθηκε με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ. από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του, Νικόλαο Λιαρομάτη.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΑΗΤΩΝ: 1) δικηγόρου και κατοίκου Αθηνών, 2) Ελένης Ζέππου, δικηγόρου και κατοίκου Αθηνών, οι οποίοι (1ος και 2η) παραστάθηκαν αυτοπροσώπως με την ιδιότητά τους ως δικηγόροι με δηλώσεις τους κατά το άρθρο 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ., και 3) Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρίας με την επωνυμία «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ. από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της, Κώστα Ανδριόπουλο.

Ο ενάγων Λουάν Ρουκάι του Σαντίκ και ήδη εκκαλών, με την από 22 Δεκεμβρίου 2004 αγωγή του προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που έχει κατατεθεί με αριθμό 9872/2004, ζήτησε να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Το Δικαστήριο εκείνο, δικάζοντας κατ' αντιμωλία των διαδίκων, εξέδωσε την υπ' αριθμόν 3985/2005 οριστική του απόφαση με την οποία απέρριψε την αγωγή.

Την απόφαση αυτή προσέβαλε ο τότε ενάγων και ήδη εκκαλών, με την από 12 Απριλίου 2006 έφεσή του προς το Δικαστήριο τούτο, που έχει κατατεθεί με αριθμό 3486/2006.

Η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου (αριθμός πινακίου 75) και συζητήθηκε.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, Νικόλαος Λιαρομάτης και Κωνσταντίνος Ανδριόπουλος, κατέθεσαν εμπρόθεσμα τις προτάσεις τους και παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ. Οι δύο πρώτοι εκ των εφεσιβλήτων 1) και 2) Ελένη Ζέππου παραστάθηκαν αυτοπροσώπως με την ιδιότητά τους ως δικηγόροι στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου με δηλώσεις τους κατά το άρθρο 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ.

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΚΑΙ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

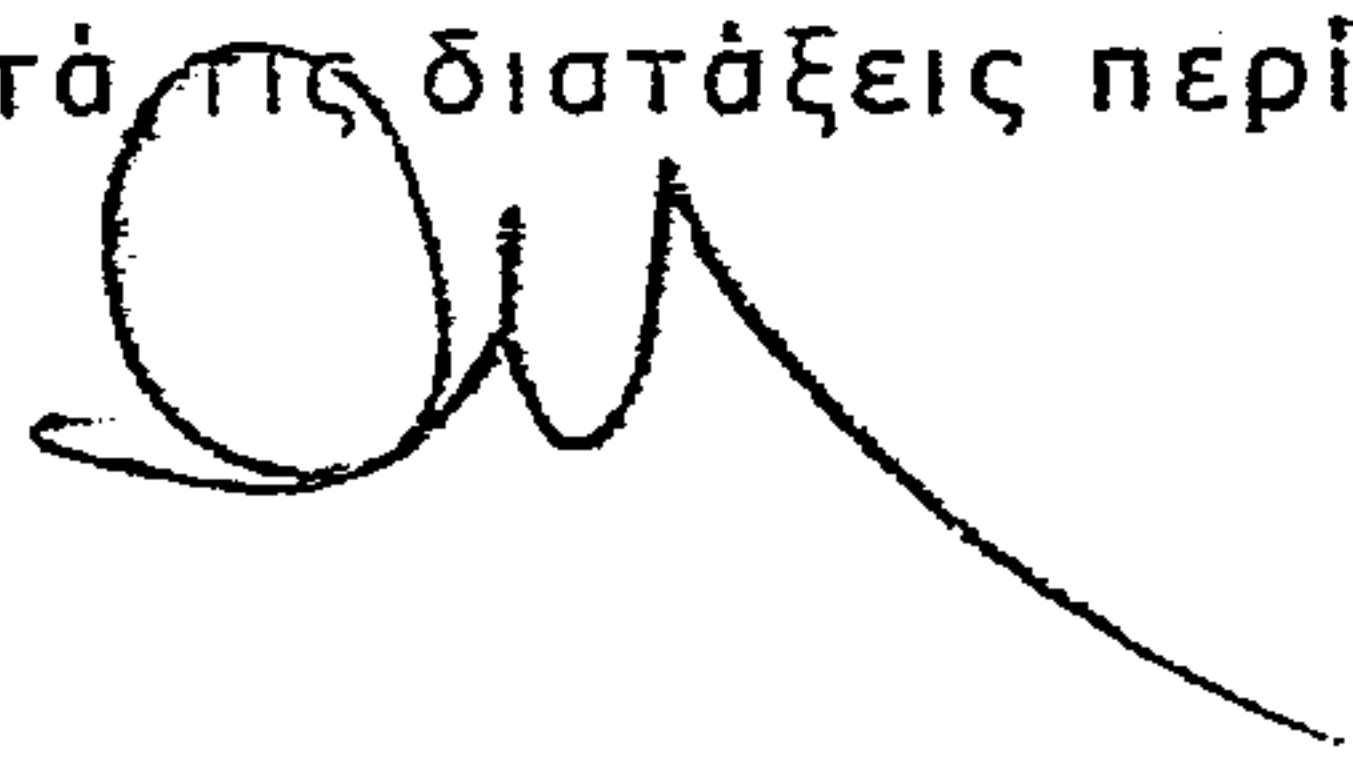
Η κρινόμενη από 12/4/2006 και με αριθμό καταθέσεως 3486/2006 έφεση του Λουάν Ρουκάι του Σαντίκ, κατά της υπ' αριθμ. 3985/2005 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, ασκήθηκε νομότυπα, εμπρόθεσμα (επίδοση εκκαλουμένης απόφασης 17/4/2006, άσκηση έφεσης 18/4/2006) και γενικά παραδεκτά από τον ενάγοντα που ηττήθηκε πρωτόδικα (άρθρα 19, 495 επ., 511, 516 - 518 Κ.Πολ.Δικ.). Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να

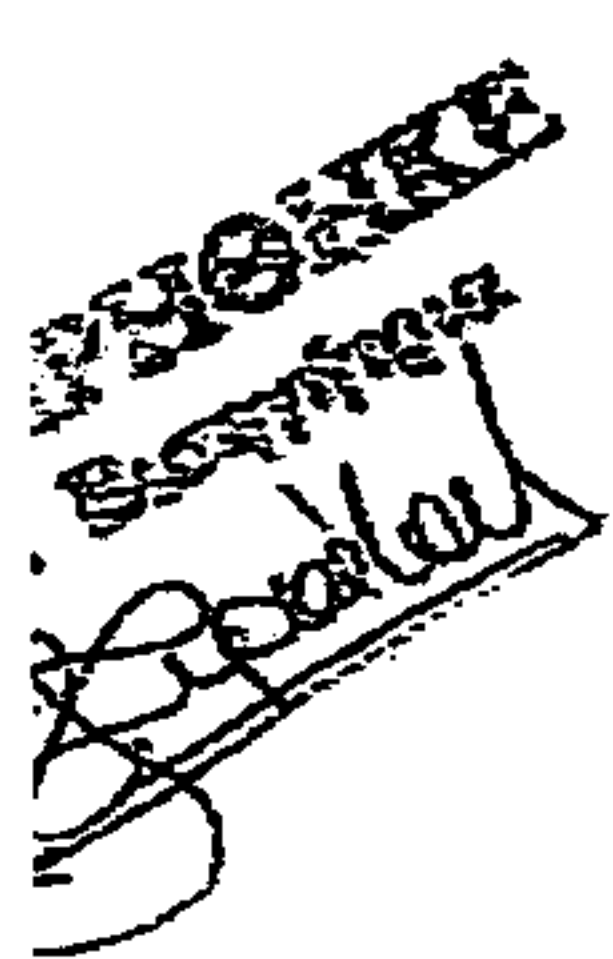
ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρα 532 - 533 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Με την από 22/12/2004 και με αριθμό καταθέσεως 182894/9872/2004 αγωγή του ο ενάγων εξέθετε ότι περί τις αρχές Απριλίου του έτους 2000 έδωσε εντολή στη δεύτερη των εναγομένων να ασκήσει αγωγή και να διεξάγει ενώπιον των τακτικών πολιτικών Δικαστηρίων τη δίκη εναντίον των αναφερομένων σ' αυτήν (αγωγή) προσώπων, προκειμένου να του επιδικασθεί χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από εργατικό ατύχημα. Ότι την 20/9/2000 υπεγράφη μεταξύ του ενάγοντος και των δύο πρώτων εναγομένων ιδιωτικό συμφωνητικό - εργολαβικό δίκης, με βάση το οποίο έκαστος των δύο πρώτων εναγομένων θα ελάμβανε ως αμοιβή ποσοστό 10% επί του ποσού που θα επεδικάζετο τελεσιδίκως στον ενάγοντα. Ότι εξαιτίας της αμελούς συμπεριφοράς των εναγομένων, η οποία συνίσταται στον εσφαλμένο χειρισμό της υποθέσεώς του, του επιδικάσθηκε ως χρηματική ικανοποίηση μόνο το ποσό των 7.000.000 δραχμών αντί του αιτηθέντος ποσού των 79.990.000 δραχμών με την 797/2001 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Ότι κατά της αποφάσεως αυτής άσκησε έφεση, στην οποία όμως τον εκπροσώπησε άλλος δικηγόρος, καθόσον με την υπ' αριθμ. 5824/2001 συμβολαιογραφική πράξη της ίδιας συμβολαιογράφου αυτός ανακάλεσε την εντολή του προς

τους δύο πρώτους εναγόμενους. Ότι αυτοί, διεκδικώντας την αμοιβή τους για τις παρασχεθείσες στον ενάγοντα νομικές τους υπηρεσίες, άσκησαν ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αίτηση συντηρητικής κατασχέσεως και αγωγή, επί των οποίων εκδόθηκαν οι υπ' αριθμ. 4304/2002 και 132/2003 αντιστοίχως αποφάσεις του εν λόγω Δικαστηρίου. Ότι με την δεύτερη απόφαση, που κηρύχθηκε εν μέρει προσωρινά εκτελεστή, επιδικάστηκε σε καθέναν απ' αυτούς το ποσό των 27.974,69 ευρώ. Ότι η τρίτη εναγομένη, αν και δεν υπεχρεούτο από τελεσίδικη απόφαση, κατέβαλε την 15/9/2003 σε εκτέλεση του εις χείρας της (ως τρίτης) κατασχετηρίου στον πρώτο εναγόμενο το ποσό των 11.790 ευρώ και στη δεύτερη εναγομένη το ποσό των 5.818,22 ευρώ. Ότι η ανωτέρω καταβολή πάσχει ακυρότητας, διότι οι απαιτήσεις από εργατικό ατύχημα είναι ακατάσχετες τόσο κατά τις διατάξεις των άρθρων 464, 465 του Α.Κ., όσον και κατ' αυτήν του άρθρου 15 του β.δ. της 24-7/25.8.1920. Ότι εξαιτίας της αδικοπραξίας των εναγομένων υπέστη περιουσιακή ζημία, η οποία ανέρχεται στο ποσό των 17.608,22 ευρώ, ήτοι το ποσό που κατέβαλε η τρίτη εναγομένη στον πρώτο και τη δεύτερη εξ αυτών. Ζητούσε δε με την αγωγή του Α) να υποχρεωθούν: α) ο πρώτος και η δεύτερη των εναγομένων να του καταβάλουν κατά τις διατάξεις περί αδικοπραξιών, άλλως κατ' αυτές περί αδικαιολογήτου πλουτισμού τα ποσά των 11.790 και 5.818,22 ευρώ αντιστοίχως και β) η τρίτη εναγομένη να του καταβάλει κατά τις διατάξεις περί αδικοπραξιών το ποσό των

17.608,22 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, Β) να κηρυχθεί η όλη εκτελεστική διαδικασία, δυνάμει της οποίας οι δύο πρώτοι εναγόμενοι κατέσχον την απαίτηση του εις χείρας της τρίτης εναγομένης ως ανίσχυρη και άκυρη και Γ) να κηρυχθούν ανίσχυρες οι ως άνω υπ' αριθμ. 4304/2002 και 132/2003 αποφάσεις του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε η εκκαλουμένη υπ' αριθμ. 3985/2005 απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου, με την οποία απερρίφθη το υπό στοιχείο Γ αίτημα αυτής ως απαράδεκτο, το υπό στοιχείο Β αίτημα αυτής ως μη νόμιμο και το υπό στοιχείο Α αίτημα αυτής κατά μεν την επικουρική βάση αυτού (από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό) ως μη νόμιμο, κατά δε την κύρια ως ουσία αβάσιμο.

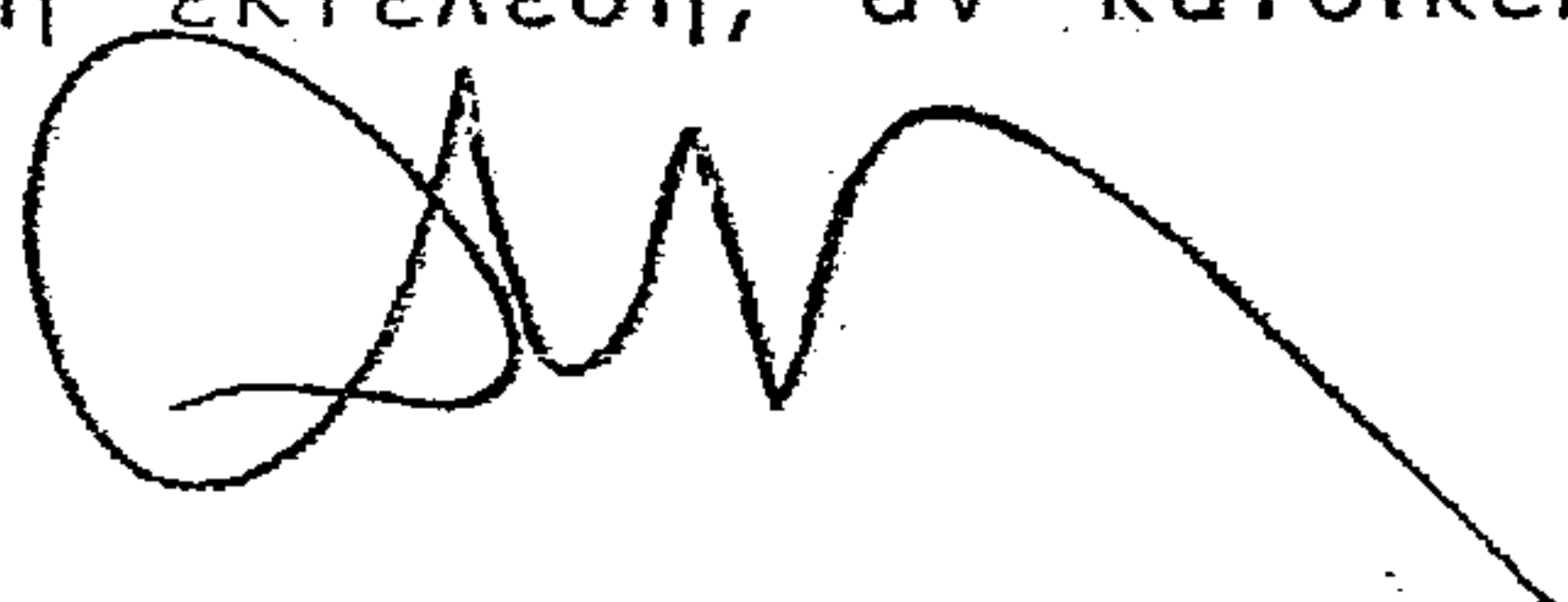
Κατά της απόφασεως αυτής παραπονείται ήδη ο ενάγων - εκκαλών με τους λόγους της έφεσής του, που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και πλημμελή εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού και ζητεί την εξαφάνισή της, προκειμένου να γίνει δεκτή στο σύνολό της η με το προεκτεθέν περιεχόμενο αγωγή του.

Όσον αφορά το υπό στοιχείο Γ' αίτημα της ένδικης αγωγής σχετικά με την κήρυξη ως ανισχύρων των ως άνω αποφάσεων, αυτό πράγματι απαραδέκτως προεβλήθη ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, δεδομένου ότι ο ενάγων -

εκκαλών, της μεν πρώτης αποφάσεως, που εξεδόθη κατά την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, θα μπορούσε να ζητήσει την ανάκληση ή μεταρρύθμιση, εάν επήλθε μεταβολή των πραγμάτων που θα δικαιολογούσε την ανάκληση ή μεταρρύθμιση αυτής (άρθρο 696 ΚΠολΔ), την δε δεύτερη θα μπορούσε να προσβάλει με έφεση, (άρθρ. 511 επ. ΚΠολΔ), εάν είχε σχετικούς προς τούτο λόγους, γι' αυτό και πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμος ο σχετικός λόγος εφέσεως του εκκαλούντος - ενάγοντος, με τον οποίο αυτός διατείνεται τα ενάντια .

Από τις διατάξεις των άρθρων 985 και 986 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι σε περίπτωση κατάσχεσης στα χέρια τρίτου, ο τρίτος οφείλει, μέσα σε οκτώ ημέρες, αφότου του επιδοθεί το κατασχετήριο, να δηλώσει προφορικά στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου του τόπου της κατοικίας του, ότι υπάρχει η απαίτηση που κατασχέθηκε. Περαιτέρω κατά τη διάταξη του άρθρου 987 του ιδίου κώδικα, ο τρίτος δεν έχει δικαίωμα να προσβάλει το κύρος της κατάσχεσης παρά μόνο αν το κατασχετήριο δεν περιέχει τα στοιχεία του άρθρου 983 ή δεν κοινοποιήθηκε σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση. Τέλος κατά τη διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 988 του αυτού κώδικα, αν ο τρίτος δηλώσει πως η απαίτηση που κατασχέθηκε υπάρχει και είναι επαρκής για να ικανοποιηθούν εκείνος ή εκείνοι που επέβαλαν την κατάσχεση, ο τρίτος οφείλει, αφού περάσουν οκτώ ημέρες αφότου η κατάσχεση κοινοποιήθηκε σε εκείνον κατά του οποίου έγινε η εκτέλεση, αν κατοικεί στην Ελλάδα... να

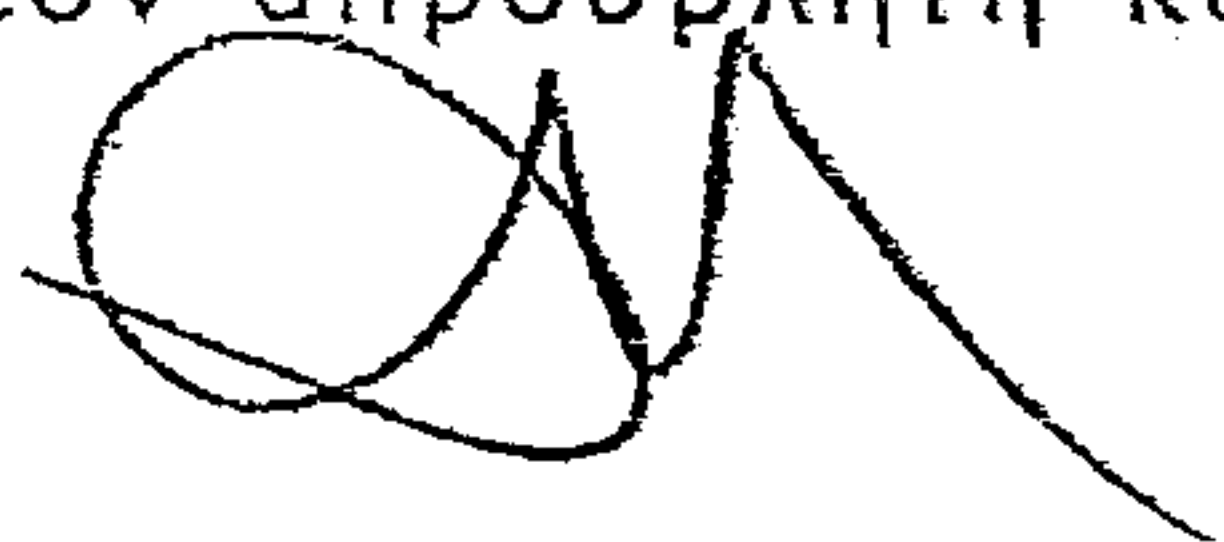
ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ
ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΕΛΛΑΔΑΣ
Σελίδα

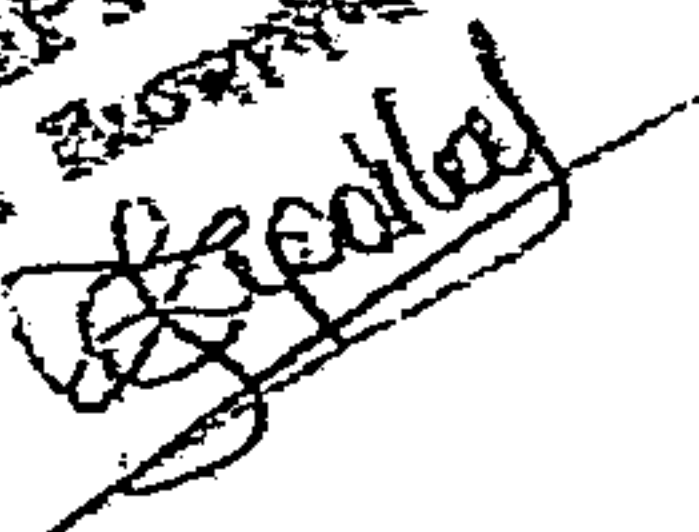
καταβάλει στον καθένα από εκείνους που επέβαλαν κατάσχεση το ποσό για το οποίο έγινε η κατάσχεση. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι ο τρίτος, σε περίπτωση κατασχέσεως εις χείρας του, έχει συγκεκριμένες και περιοριστικά περιγραφόμενες στο νόμο δυνατότητες και δικαιώματα μεταξύ των οποίων δεν περιλαμβάνεται και το δικαίωμα προσβολής της εκτελεστότητας του τίτλου από το ουσιαστικό ή δικονομικό δίκαιο, αλλά αποκλειστικά και μόνο το δικαίωμα προσβολής των πράξεων της διαδικασίας της κατασχέσεως (βλ. σχ. ΕφΑθ 10484/1984 Δ.16 σελ. 420 επ.). Συνεπώς ορθώς το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έκρινε την αγωγή απορριπτά ως μη νόμιμη, καθ' ό μέρος εστρέφετο κατά της τρίτης εναγομένης, καθόσον η καταβολή μέρους του ειπιδικασθέντος με την υπ' αριθμ. 132/2003 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ποσού στους εναγομένους, δεν αποτελεί παράνομη πράξη, αλλά συμμόρφωση προς το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής που κηρύχθηκε εν μέρει προσωρινά εκτελεστή (άρθρο 904 παρ. 2 α' ΚΠολΔ) και συνεπώς δεν συνιστά αδικοπραξία. Πρέπει λοιπόν η υπό κρίση έφεση του ενάγοντος - εκκαλούντος να απορριφθεί ως αβάσιμη κατ' ουσίαν καθ' ό μέρος στρέφεται κατά της τρίτης εναγομένης και να επιβληθεί η δικαστική δαπάνη της τελευταίας του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας

στον εκκαλούντα ο οποίος ηττάται (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ)
κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 933,
934 και 935 ΚΠολΔ, σαφώς προκύπτει ότι οι δίκες περί την
εκτέλεση διέπονται από ειδικούς κανόνες και ναι μεν δεν
καθιερώνεται δι' αυτών χωριστά ειδική διαδικασία, αλλ'
απλώς θεσπίζονται ορισμένοι ειδικοί κανόνες και, συνεπώς,
εφαρμόζεται κατ' αρχήν η τακτική διαδικασία, συμπληρού-
μενη απλώς από τις διατάξεις των άρθρων 933 επ. ΚΠολΔ.,
πλην όμως δεν αποκλείεται η εισαγωγή κάποιου ισχυρισμού
και κατά την τακτική εξ ολοκλήρου διαδικασία. Τούτο
συνάγεται κυρίως από τη διάταξη του άρθρου 933 παρ. 4
ΚΠολΔ, κατά την οποία οι ισχυρισμοί που αφορούν την
απόσβεση της αποίτησης πρέπει να αποδεικνύονται αμέσως,
αλλιώς απορρίπτονται και αυτεπαγγέλτως, ως απαράδεκτοι.
Με την απόρριψη αυτή δεν κωλύεται η εισαγωγή του
ισχυρισμού κατά την τακτική διαδικασία, χωρίς τους
περιορισμούς των ειδικών διατάξεων, που ισχύουν στις δίκες
περί την εκτέλεση και μάλιστα με αρνητική αναγνωριστική
αγωγή, της οποίας η εκδίκαση δεν θα επηρεάσει την πρόοδο
της εκτελεστικής διαδικασίας. Αν δεν έχουν παρέλθει οι
προθεσμίες του άρθρου 934 ΚΠολΔ, η τυχόν ευνοϊκή
απόφαση μπορεί να στηρίξει ανακοπή κατά της εκτελέσεως.
Αντίθετα, μετά την πάροδο των προθεσμιών αυτών δεν
μπορεί να ευδοκιμήσει κανένα ένδικο βοήθημα με αίτημα την
ακύρωση της εκτελέσεως, διότι η δικονομικά άκυρη πράξη
καθίσταται πλέον απρόσβλητη και ισχυροποιείται. Όμως δεν

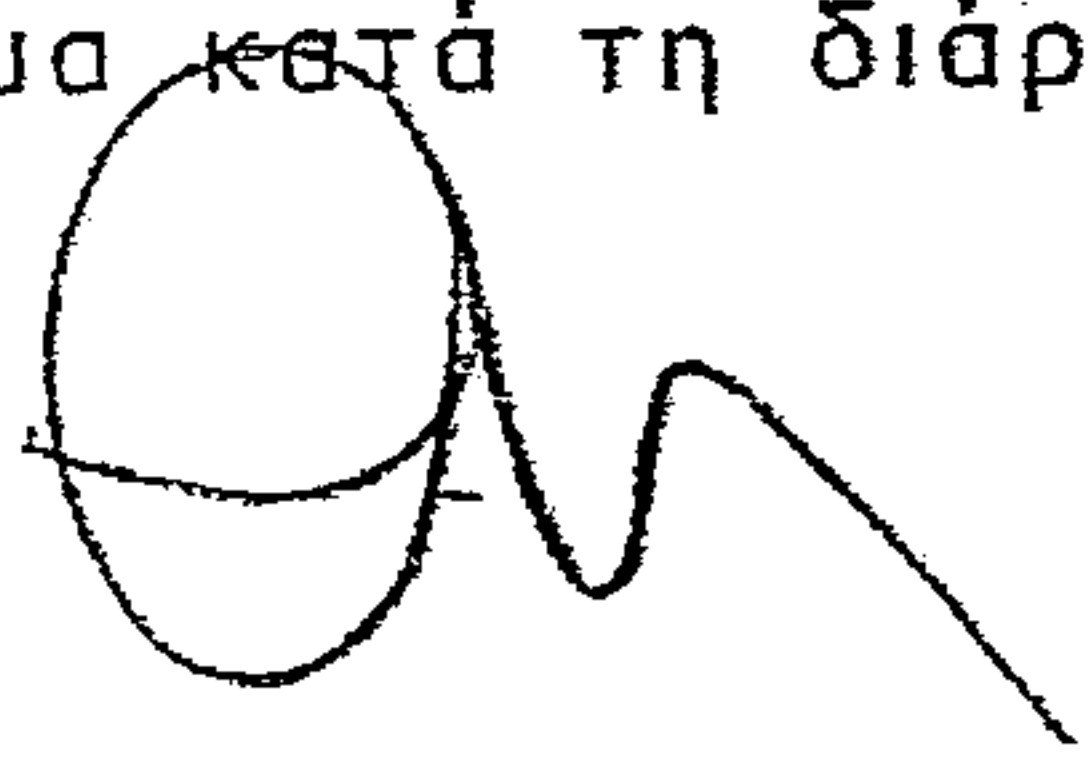
ΕΠΙΘΕΤΟ
Εισαγγελέας

αποκλείεται η άσκηση αναγνωριστικής ή καταψηφιστικής αγωγής με αίτημα την αποζημίωση για την παράνομη επίσπευση της εκτελέσεως, η οποία δεν μπορεί πλέον να προσβληθεί, ή τον αδικαιολόγητο πλουτισμό συντρεχόντων των όρων του ουσιαστικού δικαίου. Κατά τη διάρκεια της σχετικής δίκης δεν είναι δυνατό να αμφισβητηθεί το κύρος της αναγκαστικής εκτελέσεως, χωρίς να αποκλείεται η παρεμπόμπουσα κρίση περί ακυρότητας οποιασδήποτε πράξεως αυτής, εναντίον της οποίας δεν ασκήθηκε ανακοπή, μόνον όμως για τη θεμελίωση του τυχόν δικαιώματος αποζημιώσεως του καθ' ου η εκτέλεση ή κάθε δανειστή του, που έχει έννομο συμφέρον (ΑΠ 478/78 ΝοΒ 27.215, ΕφΘεσ 2096/2002 Αρμ 2003/536, ΕφΑθ 2642/74 ΝοΒ 23.54 βλ. Μπρίνια, Αναγκ. Εκτέλεση, έκδ. Β', τ.α' κάτω από το άρθρο 933 παρ. 161β V, σελ. 449 και επ., Μπέη. Οι διαδικασίες ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου, τ. β' I, σελ. 409).

Στην προκειμένη περίπτωση η ένδικη αγωγή κατά το υπό στοιχείο Β' αίτημά της, κατά το οποίο ο ενάγων ζητεί να κηρυχθεί η όλη εκτελεστική διαδικασία, δυνάμει της οποίας οι δύο πρώτοι εναγόμενοι κατέσχον την απαίτησή του εις χείρας της τρίτης εναγομένης ως ανίσχυρη και άκυρη, τυγχάνει απορριπτέα ως μη νόμιμη, καθόσον σύμφωνα με όσα εκτίθενται στην ανωτέρω νομική σκέψη, μετά την πάροδο των προθεσμιών του άρθρου 934 του ΚΠολΔ δεν

μπορεί να ευδοκιμήσει κανένα ένδικο βοήθημα με αίτημα την ακύρωση της εκτέλεσης, διότι η δικονομικά άκυρη πράξη καθίσταται πλέον απρόσβλητη και ισχυροποιείται. Συνεπώς ορθώς το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο απέρριψε ως μη νόμιμο το σχετικό αίτημα της αγωγής και απορριπτέος ως αβάσιμος κατ' ουσίαν τυγχάνει ο περί του αντιθέτου λόγος της υπό κρίση εφέσεως.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 15 του ως άνω βδ της 24-7/25.8.1920 «Περί Κωδικοποιήσεως των νόμων περί ευθύνης προς αποζημίωσιν των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων», «Αι κατά τον παρόντα νόμον απαιτήσεις ούτε συμψηφίζονται, ούτε κατάσχονται, ούτε εκχώρούνται, πάσα δε κατάσχεσις ή εκχώρησις είναι αυτοδικαίως-άκυρος». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι βούληση του νομοθέτη ήταν να προστατεύσει τον εργαζόμενο και οικονομικώς αδύνατο, που υπέστη ατύχημα στην εργασία του, έναντι του εργοδότη του και των δανειστών αυτού (εργαζομένου). Σύμφωνα λοιπόν με τον σκοπό του νόμου αυτού ακατάσχετη τυγχάνει μεταξύ των άλλων απαιτήσεων και η απαίτηση για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από τον εργοδότη, που δικαιούται ο εργαζόμενος που υπέστη εργατικό ατύχημα στον χώρο και κατά τη διάρκεια της εργασίας του. Στην προκειμένη περίπτωση από τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων ο οποίος είχε υποστεί εργατικό ατύχημα κατά τη διάρκεια της εργασίας του στην

τρίτη εναγομένη περί τις αρχές Απριλίου του έτους 2000 έδωσε εντολή στη δεύτερη εναγομένη να ασκήσει ενώπιον των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων αγωγή, με την οποία θα ζητούσε από τους ευθυνομένους για το εργατικό του ατύχημα χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής του βλάβης. Συγκεκριμένα την 20/9/2000 υπεγράφη μεταξύ του ενάγοντος και των δύο πρώτων εναγομένων ιδιωτικό συμφωνητικό - εργολαβικό δίκης, με το οποίο μεταξύ άλλων συμφωνήθηκε, ότι για τις υπηρεσίες που θα παρείχε στον ενάγοντα έκαστος των δύο πρώτων εναγομένων θα ελάμβανε ως αμοιβή ποσοστό 10% επί του τελεσιδίκως επιδικασθέντος ποσού. Ταυτόχρονα με την υπογραφή του εν λόγω συμφωνητικού, ο ενάγων, δυνάμει του υπ' αριθμ. 5456/2000 ειδικού πληρεξουσίου της συμβολαιογράφου Αθηνών Ευγενίας Παπακωνσταντίνου, έδωσε προς τους δύο πρώτους εναγόμενους την εντολή να τον εκπροσωπήσουν ενώπιον παντός Δικαστηρίου και βαθμού δικαιοδοσίας, αναφορικά με την προκύπτουσα εργατική διαφορά. Οι δύο πρώτοι εναγόμενοι συνέταξαν από κοινού την από 2/11/2000 αγωγή ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία ζητούσαν να επιδικασθεί στον ενάγοντα χρηματική ικανοποίηση ύψους 79.990.000 δραχμών. Την αγωγή αυτή κατέθεσε στη γραμματεία του ανωτέρω Δικαστηρίου η δεύτερη εναγόμενη στις 6.11.2000, λαμβάνοντας αριθμό

κατάθεσης 4083/2000, η συζήτηση της δε προσδιορίστηκε κατά προτίμηση στις 9/2/2001, οπότε και συζητήθηκε. Κατά τη συζήτηση της αγωγής ο ενάγων εκπροσωπήθηκε από ένα μόνο πληρεξούσιο δικηγόρου του και δη τον πρώτο εναγόμενο και κατ' απαίτηση του και από τον δικηγόρο Νικόλαο Αγγελάκο. Επί της αγωγής αυτής εξεδόθη η υπ' αριθμ. 797/2001 απόφαση του ως άνω Δικαστηρίου, με την οποία έγινε εν μέρει δεκτή η αγωγή και επιδικάστηκε στον ενάγοντα το ποσό των 7.000.000 δραχμών. Επί της αποφάσεως αυτής ασκήθηκε έφεση επί της οποίας εξεδόθη η υπ' αριθμ. 4006/2002 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου, με την οποία απερρίφθησαν οι εφέσεις των εναγομένων υπευθύνων Ιωάννη Σπηλιώτη - εργολάβου και Βασιλείου Παπαγεωργίου - υπερβολάβου, οι οποίοι κρίθηκαν αποκλειστικά υπαίτιοι του ατυχήματος που έλαβε χώρα κατά την εκτέλεση έργου της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» (ήδη τρίτης εναγομένης). Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι ο ενάγων, δυνάμει της υπ' αριθμ. 5824/2001 συμβολαιογραφικής πράξεως της συμβολαιογράφου Αθηνών Ευγενίας Παπακωνσταντίνου ανακάλεσε την εντολή που είχε δώσει προς τους δύο πρώτους εναγομένους, θεωρώντας ότι δεν χειρίστηκαν επιμελώς την υπόθεσή του. Οι τελευταίοι διεκδικώντας την αμοιβή τους για τις παρασχεθείσες στον ενάγοντα υπηρεσίες τους, άσκησαν ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αίτηση συντηρητικής κατασχέσεως και αντίστοιχη αγωγή, επί των οποίων εκδόθηκαν οι υπ' αριθμ.

ΑΠΟΤΟΜΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
[Signature]

[Signature]

[Signature]

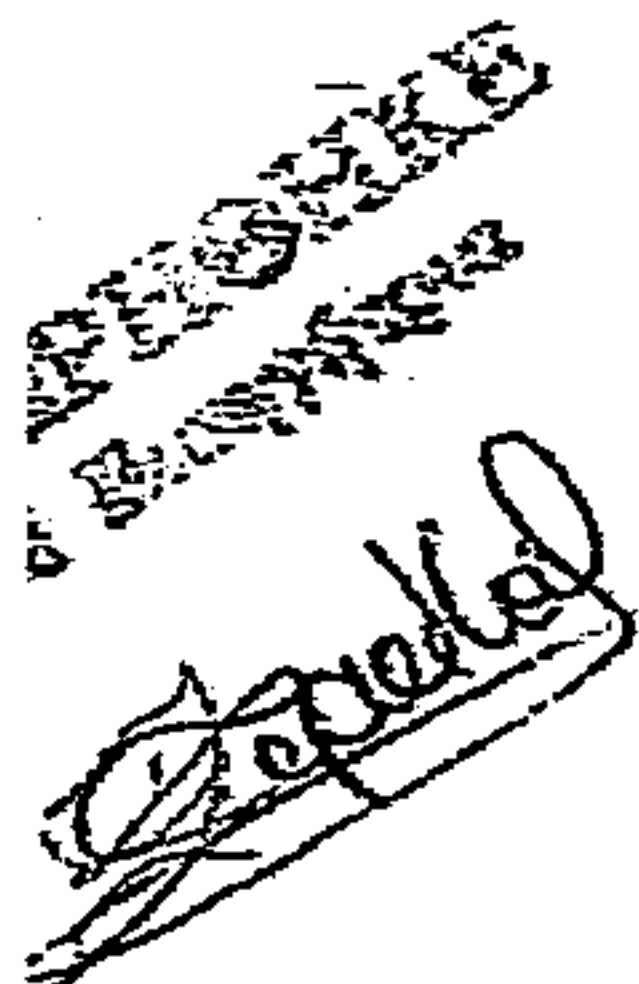
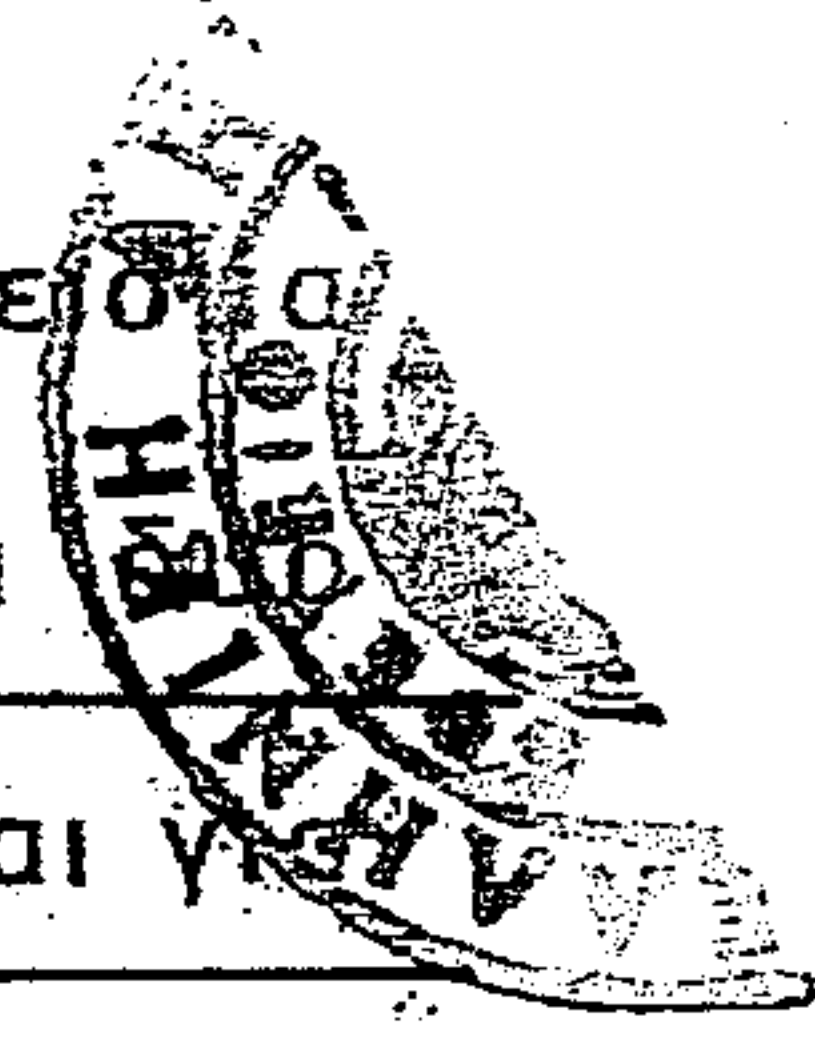
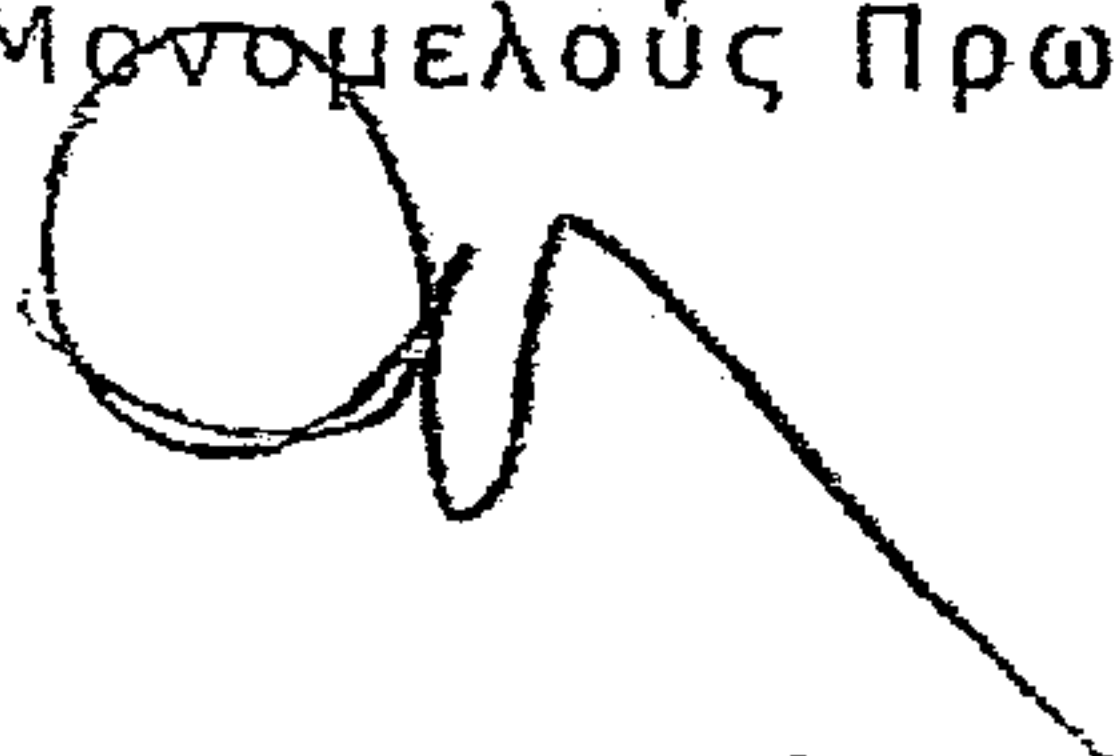
~~4204/2002~~ και 132/2003 αποφάσεις του εν λόγω Δικαστηρίου. Με τη δεύτερη από τις αποφάσεις αυτές αναγνωρίστηκε ότι ο ήδη ενάγων οφείλει να καταβάλει σε καθέναν εξ αυτών 17.474,69 ευρώ, υποχρεώθηκε δε με προσωρινά εκτελεστή διάταξη να καταβάλει σε καθέναν εξ αυτών 10.500 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής. Κατόπιν τούτου οι δύο πρώτοι εναγόμενοι για την ικανοποίηση της εν λόγω απαιτήσεώς τους κατά του ενάγοντος κατέσχον αναγκαστικά εις χείρας της ήδη τρίτης εναγομένης ως τρίτης την απαίτηση που είχε κατ' αυτής ο ενάγων, δυνάμει της ως άνω υπ' αριθμ. 797/2001 τελεσιδικίου πλέον απόφασεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Την 15/9/2003 η τρίτη εναγομένη σε εκτέλεση του εις χείρας της κατασχετηρίου, κατέβαλε στους δύο πρώτους εναγόμενους, δυνάμει της διατάξεως του άρθρου 988 του ΚΠολΔ, και κατόπιν μεταξύ τους συμφωνίας τα ποσά των 11.790 και 5.818,22 ευρώ αντίστοιχα. Όμως σύμφωνα με τα αναφερθέντα στη νομική σκέψη της παρούσας, η επίσπευση εκτελέσεως σε βάρος του ενάγοντος δεν είναι νόμιμη, διότι η χρηματική απαίτηση του ενάγοντος, που κατασχέθηκε στα χέρια της τρίτης ήδη εναγομένης (ως τρίτης) συνιστά ακατάσχετη απαίτηση, αφού υφίσταται απαγόρευση κατασχέσεως που καθιερώνεται στο άρθρο 15 του ως άνω β.δ. της 24-7/25.8.1920 και αφορά τις παροχές που

προβλέπονται στο ν. 551/1915 και γενικά έχουν ως έρεισό
το εργατικό ατύχημα. Συνεπώς η κατάσχεση, που οι
πρώτοι εναγόμενοι επέβαλαν εις χείρας της τρίτης, είναι για
τους λόγους που προαναφέρθηκαν άκυρη, γι' αυτό και είναι
υποχρεωμένοι αυτοί να αποζημιώσουν τον ενάγοντα κατά τα
ως άνω ποσά για την παράνομη εκ μέρους τους επίσπηση
της εκτελέσεως σε βάρος του. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω
το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που απέρριψε την αγωγή κατά
το σχετικό (Αα) κύριο αίτημα της ως ουσία αβάσιμη, έσφαλε,
γι' αυτό και πρέπει να γίνει δεκτή κατά τούτο η έφεση με
την οποία ο ενάγων - εκκαλών διατείνεται τα ενάντια, να
εξαφανιστεί κατά ένα μέρος η εκκαλουμένη απόφαση, να
κρατηθεί η υπόθεση από το Δικαστήριο αυτό, να δικαστεί
κατά το ως άνω αίτημα η αγωγή, να γίνει δεκτή ως και κατ'
ουσίαν βάσιμη και να υποχρεωθούν ο μιν πρώτος
εναγόμενος να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 11.790
ευρώ, η δε δεύτερη εναγομένη το ποσό των 5.818,22 ευρώ
νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής. Τέλος πρέπει να
επιβληθεί στους εν λόγω εναγομένους εφεσίβλητους που
ηττώνται μέρος της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντος -
εκκαλούντος κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό
της παρούσας (άρθρα 176, 183 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τυπικά την από 12/4/2006 και με αριθμό
καταθέσεως 3486/2006 έφεση κατά της 3985/2005 οριστικής
αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

8^ο φύλλο της υπ' αριθμό 3442/2007 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

Απορρίπτει αυτήν κατ' ουσίαν καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της τρίτης εναγομένης - εφεσίβλητης ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.».

Επιβάλλει στον εκκαλούντα τη δικαστική δαπάνη της εφεσίβλητης αυτής του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, την οποία ορίζει σε τριακόσια πενήντα (350) ευρώ.

Δέχεται κατ' ουσίαν την έφεση καθ' ο μέρος στρέφεται κατά των δύο πρώτων εναγομένων-εφεσιβλήτων.

Εξαφανίζει εν μέρει την εκκαλουμένη απόφαση και δη κατά το μέρος που αφορά το υπό στοιχεία Αα αίτημα της αγωγής.

Κρατεί την υπόθεση και δικάζει την αγωγή κατά το αντίστοιχο αίτημά της.

Δέχεται αυτήν.

Υποχρεώνει τον μεν πρώτο εναγόμενο να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των έντεκα χιλιάδων επτακοσίων ενενήντα (11.790) ευρώ, την δε δεύτερη το ποσό των πέντε χιλιάδων οκτακοσίων δέκα οκτώ ευρώ και είκοσι δύο λεπτών (5.818,22), αμφοτέρους με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Επιβάλλει στους εφεσιβλήτους - εναγόμενους μέρος της δικαστικής δαπάνης του εκκαλούντος και των δύο

βαθμών δικαιοδοσίας, την οποία ορίζει σε οκτακόσια πενήντα (850) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 10 Μαΐου 2007 και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 30 Μαΐου 2007, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοί τους δικηγόροι.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Και τούτου απόχωρήσαντες
της υπηρεσίας του Εφετείου
Αθηνών λόγω συντάσεως και
κατά τη δημοσίευσή του προ-
της καθορισμένης της απο-
φάσεως ο αρχαιότερος της
επιθέσεως Δικαστής

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

